

KIS LAP

... A FÜSTBEN ELŐ TÜNT AZ ALAKJA. (Lásd a 332. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVII. köt. 21. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1899. november 19-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

AZ INKA MADARA.

— Elbeszélés számos képpel. —

Irta *Fenn György*.

(Folytatás.)

HOSSZASAN, fáradságosan, kitartóan törekedni valamely célra, el is jutni egészen a közelébe és ott azt látni, hogy a cél még sem érhető el, ez nagyon keserves állapot.

Mi pedig úgy voltunk: több óra hosszúraig a föld alatti sötét vízi uton, ami ha nem volt is éppen veszedelmes, de bizony nem is mulatságos; most pedig, hogy a fárasztó ut végére értünk, azt kell látnunk, hogy hiába való volt az egész nagy fáradozás.

Szépnek nagyon szép volt az a hely, ahol megakadtunk. Éppen ellenkező képe annak, ahol néhány órával előbb kalandos utunkat megkezdtük. A tulsó oldalon, ahol a patak kilépett a szikla alól, alacsony kapu alatt, egyenes mederben folyt ki; bezzeg másféle volt itt, ahol beömlött a sziklás alag-utba!

A benn keskeny, alacsony alag-ut itt hirtelen kiszélesedett és kimagasodott, óriási kapu gyanánt tátongva a föléje meredeken emelkedő sziklafalban. A torkolat előtt nagy medence terült el, három oldalt majdnem ötven láb magas szirt-falak közt s az alag-ut torkolatával szemközti falról zuhogott alá a patak, le a medencébe, ott lenn tajtékzó, kavargó nagy tavat alkotva mielőtt föld alatti útjára indulna. Itt-ott nagy szirtek meredeztek ki a medencéből, mely fölött már a szabad ég mosolygott.

Lassan, óvatosan léptünk ki a barlang-utból ebbe a medencébe. A víz egyre mélyebb lett s amint egy kimeredő szirthez

értünk, nagybátyám meglehetősen kedvtelenül szólt:

— Ez bizony kellemetlen meglepetés. Itt föl nem juthatunk a száraz-földre, vissza kell térnünk, amerre jöttünk.

— Szörnyen bosszantó! kiáltám elkeseredetten.

— Érjük be azzal, hogy itt legalább világos helyen vagyunk, jegyzé meg Vilmos bácsi. Legalább rendbe hozhatjuk a lámpást. Illés mester és Dani is megpihenhetnek; ide támaszthatják a batyukat erre a kőre. Előszedjük az olajat, kanóczot és felszereljük a lámpást, falatozunk is egy kicsit, aztán szépen vissza retirálunk.

Egyebet csakugyan nem tehetvén, pihenünk és közben bámultuk a gyönyörű vizesést, botjainkkal pedig méregettük a medence mélységét. Alig pár lépésnyire tőlünk már feneketlen mélynek találtuk. Még nem fogtunk hozzá a falatozáshoz, mikor nézelődés közben Illés mester meg-megcsóválta a fejét és félig magához, félig Danihoz így szólt:

— Már mégis csak kár, hogy itt vagyunk a kijárásnál s ne mehessünk ki. Ha én még olyan fiatal ficzko volnék mint te, Dani öcsém, akkor bizony nem fordulnánk szégyen-szemre vissza!

— Ugyan mit csinálna hát, Illés mester? kérdeztem én kíváncsian.

— Nézze az urfi ezeket a köveket, sziklát, amelyek a medence bal oldalán a vízből kimeredeznek... Nem mondom, hogy könnyen, de föl lehet kapaszkodni egyikről a másikra. A legmagasabikról fönn már a patakba lehet lépni, onnan pedig ki a szárazra. Persze, ügyesnek és bátorinak kell lenni, nem szédülni, nem hirtelenkedni. Jó matróz-legénytől ez kitelhetik.

— Meg is teszem! kiáltá Dani elszántan. Másztam, kapaszkodtam én a hajón eleget olyankor is, mikor vihar hánya-vetette.

— Nem, nem engedem, szólt közbe Vilmos bácsi. Ez valóságos isten-kisértés volna. Akár milyen ügyes, mégis megcsuszhatik s ha lezuhan a kavargó mélységbe, veszve van menthetetlenül.

— Ó, tudok én uszni, mondá Dani.

— Az nem segítene rajtad. A lezuhogó viz roppant erővel forog és kavargó a medence alján, a te erőd ezzel szemben elenyésző semmiség; talán órákig is forgatna a viz ott a mélységben és csak holtan vetne föl. De különben is czéltalan volna az egész kísérlet. Még ha te kikapaszkodnál is, mi többiek nem tudnánk utánad kapaszkodni.

— Hát ha mégis? szólt Illés mester. Hallgassa meg a tervemet, uram! Ha nem találja jónak... no arra mindig rá érünk, hogy a föld alatt térjünk vissza.

— Halljuk hát!

— Ugy gondolnám a dolgot, hogy itt van a derekamra csavarva a hosszú kötél; ezt leoldjuk és az egyik végét Daninak a derekára kötjük, a másik végét mi fogjuk itt erősen. A kötél elég hosszú, Dani maga után húzza egészen föl. Ha leukna, mi a kötélnél fogva kihúzzuk a mély vízből.

— Nagyon jól gondolta ki, Illés mester! kiáltám örvendve.

— Jó, jó, de hát aztán? kérdé Vilmos bácsi.

— Aztán, ha Dani szerencsésen följut, akkor mi itt a kötélnék végét az urfínak kötjük a derekára és az urfi kapaszkodik föl. Nem lesz az nagyon nehéz, ha Dani oda fönn lassan, de biztosan, erősen húzza a kötelet úgy, hogy az urfi le sem eshetik,

még ha meg-megcsuszik is. Dani erős, meg bírja tartani.

— Meg én, ne tessék félni! szólt Dani élénken.

— No's, folytatá Illés mester, aztán lebocsátják a kötelet és mi itt először is a batyukat kötjük rá; ők felhúzzák, aztán megint leeresztik a kötelet és akkor mi öregek kötjük a derekunkra... persze én maradok utolsónak. Mi nehezebbek vagyunk ugyan, de az urfi és Dani együtt meg bírják tartani, ha kapaszkodás közben meg is találnánk csuszni. Már biz' én erősen hiszem hogy följuthatunk.

— Hogy ne? Bizonyos, teljesen bizonyos! kiáltám nagy örömmel. De csak leleményes az ilyen vén tengerész!

Nagybátyám még habozott kissé, de nem igen tudott komoly ellenvetést, mivel attól nem köllött félni, hogy Dani veszedelmebe jut.

— Isten neki, hát kísértsük meg! mondá.

Illés mester lecsavarta a derekáról a kötelet és rá erősítette a Dani derekára. Dani aztán vigan és elszántan indult meg.

— Mégis csak jó volt, hogy az a kegyetlen kapitány a hajón oly irgalmatlanul rászoritot a legveszedelmesebb kapaszkodásokra is az árboezokon, mondá nevetve. Hiszen ilyen széles szikla-gerinczeken sétálva kell följutnom.

No, biz' az nem volt éppen séta. Kivált hogy az egyes kövek, sziklák közt nagy hézagok tátongottak. Nyak-törő vakmerőséggel köllött egyikről a másokra kapaszkodni. Aggódva lestük a merész fiu mozdulatait. Minden attól függ, valjon ő feljut-e? Ha ő fenn van, a többi már nem kétséges.

Rövid idő alatt minden kétségünk eloszlott. Dani hol mint a macska kuszott, hol

mint a zerge ugrott, nagy biztossággal; még csak meg sem csuszott egyszer sem. Valóban, jó iskolája volt ott a hajón. Negyed óra sem telt bele, már fönn volt a zuhatagon fölül és vigan kiáltá:

— Csöppet sem nehéz! Ne féljen az urfi semmit! Iziben ide fönn lesz.

Biztatás nélkül is elszántan indultam volna neki: de valóban nem is féltem, mert annak tudata, hogy Dani erősen tart a kötélnél fogva, baj tehát nem érhet, biztosította hideg-vérűségemet. De azért nyaktörő kapaszkodás volt biz' az (Lásd a képet a 325. lapon.) és szó sem lehetett volna róla, hogy én a magam emberségéből följussak; egy-két nagyobb szakadéknál okvetlenül lepottyanok, ha nem fogózhatom a kötélbe. Így azonban minden baj nélkül érkeztem Danihoz, aztán fölhúztuk a batyukat, végre fölsegitettük Vilmos bácsit és Illés mestert.

— Ezt valóban nem hittem, mikor onnan alulról a vizesést megpillantottam, szólt a nagybátyám elégedetten. Legény vagy a talpadon, Dani!

— Ó, kérem, felelt a fiu boldogan, hiszen Illés mester fundálta ki.

— Kettőtöké az érdem. De ugy látom, még nem vagyunk ám tul az árkon.

A zuhatagon fölül a patak, mint valami mesterséges csatorna, magas és meredek szikla-partok közt folyt. Kimászni itt nagyon nehéz volt volna. Ez azonban csöppet sem búsított, mert bizonyosak voltunk felőle, hogy nem sokára találunk olyan helyet, ahol kényelmesen kijuthatunk szárazra. Illés mester és Dani újra a hátukra veték a batyukat, aztán odább gázoltunk a patakban.

Ez már nem volt olyan kellemetlen lubiczkolás, mint amott lenn a föld alatt. Ragyogó napfény áradt reánk, a két partról helyenként óriási fák ágai hajoltak a vízre, madarak csattogtak, röpkedtek a fejünk fölött s nagy magasságban hatalmas sas is keringett.

— Ha már szárazon volnánk, meglesném azt a sast és lelőném, mondtam vidáman.

— Remélem, itt már becsesebb zsákmányhoz is juthatunk, felelé Vilmos bácsi. Hogy azt a sast látjuk, az is jó jel.

— Azt gondolja, kedves bácsi, hogy itt már eljutottunk az Inka madara földjére?

— Azt hiszem. Nagyon keveset tudunk erről a ritka madárról. Eddig jóformán csak indiánusok hoztak néhány példányt; de az ő beszédökből azt lehet következtetni, hogy a kviczál ilyen magas bércz-vidéken szeret fészkelni.

Illés mester megszólalt:

— No, mindjárt kivergődünk szárazra.

A patak partja egyre alacsonyabb lett, nem sokára egészen kényelmesen kiléphetünk a száraz-földre. Mi tagadás, egyikünk sem bánta. Jó néhány órája gázoltunk vízben, el is fáradtunk, lucskosak is voltunk; ugyan-csak jól esett, mikor egy pázsitos napos tisztáson leheveredhettünk, ruháinkat szárítgathattuk, ezalatt pedig az elemózsiát is elő szedve, nagyszerű étvággyal falatoztunk.

Mialatt pihentünk, nagybátyám látható gyönyörködéssel szemlélte a tájéket. Nagyszerűen vadregényes táj volt, óriási bérczekkel, erdőekkel, szűk völgy-nyílásokkal, csörgedező patakokkal; de Vilmos bácsi ezuttal nem éppen a táj regényes szépségében gyönyörködött, mert egyszerre csak fölkiáltott:

— Ha egyáltalában rátalálunk az Inka-madarára, itt kell rátalálnunk.

— Nem is megyünk innen, amíg legalább egy tuczatot ki nem tömtünk, mondám bizakodva.

— No, ahhoz idő kell. Most legelőször is lássunk utána, hogy éjjeli tanyának való jó helyet találjunk.

Fölkerekedtünk és rövid vándorlás után nagyon jó helyekre bukkantunk: egy meredek szikla tövében jókora mélyedés, egész kis barlang tátongett, kész lakásul számunkra.

— Egyelőre itt telepedünk le, szólt Vilmos bácsi. Már esteledik, ma úgy sem róhatnánk kunyhót össze. Nehány karót verünk a barlang elé és kerítésnek kifeszítjük a sátor-ponyvát, hogy éjjel holmi esuzó-mászó állat ne háborgasson.

— Egyébtől nincs is mit félnünk, jegyzém meg. Ugy látszik, ez is teljesen elhagyott vidék, embernek semmi nyoma.

Ha tudtuk volna!

... NYAKTÖRŐ
KAPASZKODÁS VOLT.

(Lásd a 324. lapon.)

Lombot, fűvet szedtünk fekvő-helyünkre, aztán tüzet raktunk és néhány elejtett madárból jó peccenyét süttöttünk vacsorára, hogy megjutalmazzuk magunkat a nap fáradalmaiért. Mikor a nap lenyugodott, mi is lepihentünk. Királyfi a puha pelyhes ágyában nem alszik jobban, mint ahogy én ott a barlangban aludtam.

Mikor reggel fölébredtem, nagybátyám már beszélgetett Illés mesterrel, aki azt mesélte, hogy éjjel gyanus neszt hallott.

— Lehet, hogy valami állat járt és szaglálózott itt, felelé Vilmos bácsi.

Ezzel nem is törődünk tovább, kivált hogy Dani, ki a patakról vizet hozott, nagy hévvel ujságolta:

— Láttam az Inka madarát! Bizonyosan azok; és többet is láttam.

No, ez már nagy ujság volt.

— Hol láttad? Milyen volt? kérdé nagybátyám.

— Amott lenn a víz mentén, a bokrok közt. Tulajdonképen nem láttam egészen, mert a földön bujkáltak és amint közeledtem, eltűntek. De a farkuk tolla magasra kilátszott a fűből... gyönyörű volt, kék, zöld, sárga és piros hosszú tollakkal.

— No no, Dani: már nagyon is sok színt láttál. Kék, zöld, sárga és piros nem lehetett együtt.

— De igenis... jól láttam... igazán volt kék is, zöld is, sárga is, piros is.

— Akkor nem kviczál volt... ha csak... meglehet, hogy van ilyen fajta is, melyet még nem is ösmerünk.

— Vagy talán valami más olyan madár, melyet még nem ismer a tudós világ, mondtam. Mi fogjuk fölfedezni.

— Ilyen madarat valóban nem ismerek, szolt nagybátyám. Mindjárt utána is nézek.

Vállra vetettük a puskánkat és megindulabba az irányba, melyet Dani mutatott. Láttunk sokféle madarat, de egyet sem olyat, amilyenről Dani beszélt, vagy a mely az Inka madarához hasonlított volna. Egy izben én jókora távolságban megpillantottam a fűből kimeredő, mozgó tollakat,

épp amilyeneket Dani említett. Mutattam is Vilmos bácsinak.

— Igen, én is látom! mondá.

Lövésre készen tartott puskával siettünk oda, de mire oda értünk, nem találtunk, nem is láttunk semmit. Kerestük, kutattuk nagy darabon, hiába. Végre is üres kézzel tértünk vissza.

— Sajátságos madár, tünődött Vilmos bácsi. Nem röpül fel, mégis oly gyorsan el tud menekülni. No, nem baj. Majd megtudjuk mégis, miféle szerzet.

Meg is tudtuk, de ugyan nem volt benne köszönet!

(Folytatása következik.)

A BOHÓCZ FURFANGJA.

— Történeti adoma. —

MÁTYÁS király fényes udvarában gyakoriak voltak a vidám ünnepek. A nagy király, mikor meg akart pihenni országos gondjaitól, vadászatot, torna-játékot rendezett. Messzi országokból sereglettek oda a hívott és hivatlan vendégek.

Megjelent egyszer valami idegen kóbor lovag is, aki a torna-játékokban fennen dicsekedett, hogy senki sem tudja azt megtenni, amit ő. Úgyes is volt, az igaz; de biz' azért akár hány magyar ifju megtette ugyan-azt. Csak hogy a hetyke lovag ezt soha sem ismerte el. Agyafürt ésszel mindig talált valami kifogást és fortélyos aggatósággal mindig csak azon végezte, hogy ellenfele nem csinálta ugyan-azt s éppen úgy, mint ő.

A deli levették mérgelődtek, de bizony maga Mátyás király is boszankodni kezdett kicsit. Hát egyszer aztán, mikor az agyagy furt lovag megint csak kiforgatta az igazságot, elő ugrott a király bohócza és így szolt:

— Király komám, engedd hogy én mérközzem vele! Üttesd le a fejemet, ha ő

megteszi *ugyan-azt* amit én. Vállalkozol-e rá, fortélyos vitéz uram?

A hetyke lovag megvetőleg szólt:

— Bohócczal nem szokás ugyan mérkőzni, de mert a fejedet tetted rá, hát legyen a kívánságod szerint. Vakmerőségedért megérdemled, hogy porba guruljon a fejed. Lássuk, mit tudsz?

— Mindjárt meglátod. Állj meg ott a körben, erősen!

A lovag megállt, a bohóc pedig neki szaladt és átugrott a feje fölött.

— Hát ezt tedd meg! mondá aztán.

— No bizony! Ennél magasabbat is tudok ugrani. Állj ide!

— Minek? kérde a bohóc csodálkozó képpel.

— Furcsa kérdés! Annak, hogy most én ugorjak el a te fejed fölött.

— Mire való volna az? Hiszen én a te fejed fölött ugrottam át. Most te tartozol *ugyan-azt* megtenni, amit én tettem. Tehát ugorj át a saját fejedet.

Hüledezett a lovag, nevetett a király és egész környezete.

— A bohócnak igaza van! Az volt kikötte, hogy *ugyan-azt* teszed meg, amit ő! Rajta, hahaha!

Mérgelődve vitatta a kijátszott lovag, hogy ez csak furfangos fogás, kifogás.

— Eppen olyan, amilyenek a te furfangos kifogásaid voltak, felelt Mátyás király nevetve. Menj Isten hírével, lovag. Mi csak becsületes, őszinte mérközéssel mulatunk.

MŰVELT ÁLLATOK.

(Képpel a 238. lapon.)

Ő rájuk is ráragadt

Az emberi haladás.

Itten szemmel láthatod, hogy

A változás mily csodás.

Hiuság és kényelem

Megszállotta őket is:

Láthatsz soraikban immár

Höst, művészt s bölcs füket is.

S ni, mi lette a kakast?

Kukorékol, felesel.

Farkán ez a hín legény

Drága strucz-tollat visel.

Mellette a vén majom

Nézi tükörben magát.

Álfoggal pótolja most ki

A kihullott rossz fogát.

S maczkó bácsit mi leli?

Mankón szegény mért biczeg?

Hát minap a gonosz vadász

A tomporán lötte meg.

A tehénke sem tejel,

Beteg volt s most lába ... fa;

Mütejét szopik a borja —

Hej nagy az ő bánata!

Doktor Kandur, a tudós,

Azon töri most fejét:

Hogy pusztítaná ki már a

Világ minden egerét?

S vitéz Uszkár kapitányt

Az a vágy kerülgeti:

Az ellenség hadainak

Hogy mehetne már neki?

De legtöbbre haladott

A disznó mindnyája közt.

Ember-arcot ő miatta

Sűrű verejték fűröszt —

Sűrű verejték fűröszt,

Hízót köll czipelnie.

Ez fölfordított világ már —

Nem így kéne lennie!

Nem is lesz soká ez így,

Mert az a dolog sora:

Füstre kerül nem sokára

A poczának sódara.

A HŐS RÁMA KALANDJAI.

— Keleti rege az ős-korból. —

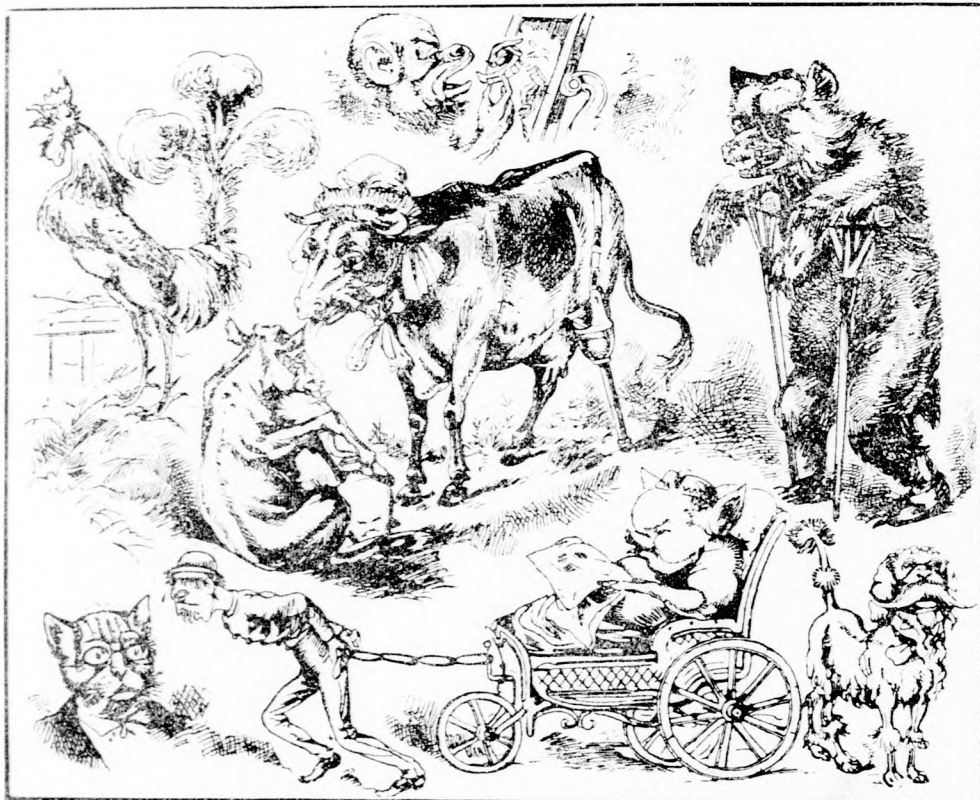
Képekkel a czimlapon, a 329. és a 333. lapon.

(Vége.)

BUSAN fordult a hős Ráma vissza szép hazája határától, azt sem tudva: hová, merre menjen. Saját magáért nem busult volna annyira, de magával rántsa-e a bajba

ifju hitvesét, a jó és szép Zita hercegnét, akinek azt ígérte, hogy gazdag, új honba vezeti és idővel majd mint királynét trónra ülteti maga mellé? Nem is habozott sokáig.

— Szomorú lesz az én életem ezentúl, ó Zita! mondá. Nem kívánom, hogy te is osztozzál a száműzetés szenvedéseiben. Felol-

MŰVELT ÁLLATOK. (Lásd a 327. lapon.)

dalak esküd alól, térj vissza atyádhoz, fénybe és jólétbe!

A hű és nemes Zita azonban így felelt:

— Azt nem teszem. El nem hagylak soha, ó uram! De igenis ajánlom, térjünk együtt vissza atyám országába. Meg fogják ott becsülni az olyan hőst, amilyen te vagy.

— Szégyen-szemre mint-földön futó térjek oda vissza? Nem, soha!

— Legyen amint akarod, szólt Zita szelíden. De én osztozkodom sorsodban.

— En pedig veletek maradok! mondá a jó Luxmána.

Ekkép tehát hárman indultak neki a világnak. Sokat bolyongtak, végre egy nagy

erdőben
itt csön
nak élh

Nem
Ráma é
dalmat.
veszedel

igy al
mivel h
szabb

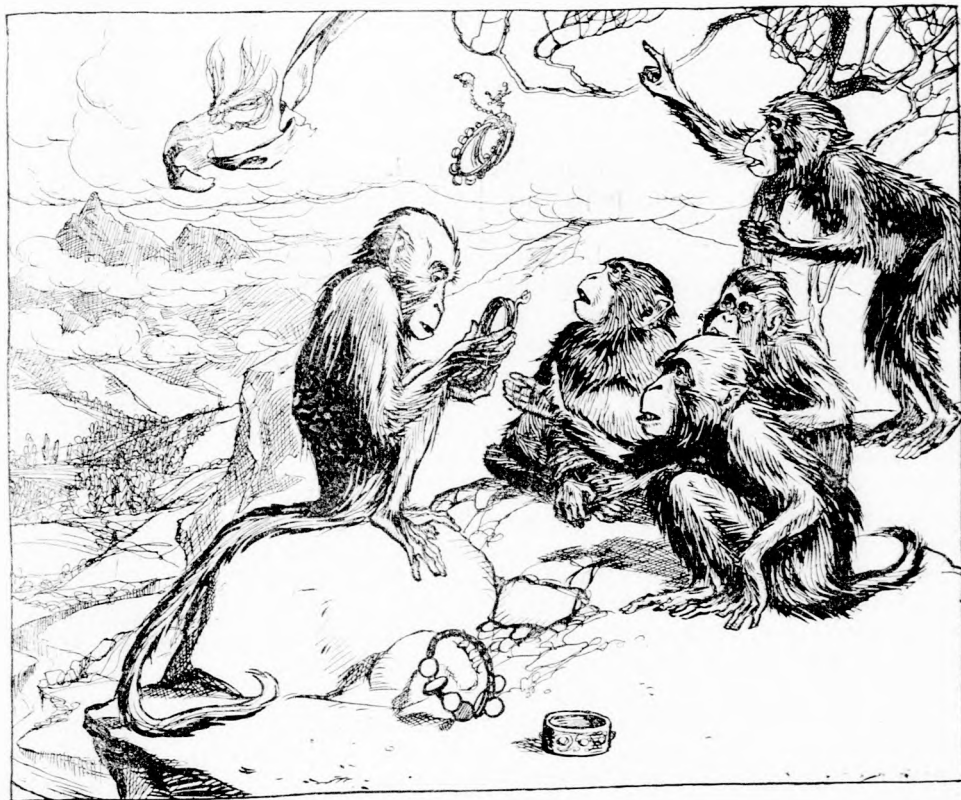
Hiál
óriások
Es ha
met ki

erdőben telepedtek le, úgy gondolván, hogy itt csöndben, békességben és boldogan fognak élni.

Nem tartott azonban sokáig, már vette Ráma észre, hogy hasztalan remélt nyugalmat. Alig mult nap, hogy valamiféle veszedelem ne fenyegette volna őket, legin-

kább pedig Zita hercegnét. Hol mérges kigyó, hol bőszen vad támadta meg, hol pedig esalóka bűvös alak csábította feneketlen ingovány felé. Hamar a nyitjára talált Ráma.

— Ez mind a Ravána műve! A gonosz ördögi fajzat királya el akarja ragadni Zitát,

... FÖLSZEDTÉK A DRÁGASÁGOKAT. (Lásd a 331. lapon.)

így akarja rajtam kitölteni a boszuját, mivel hogy elpusztítottam Tarikát, leggonoszabb hívét. Amde résen leszek!

Hiába is jöttek fene-vadok, sárkányok, óriások... valamennyit legyőzte a hős Ráma. És ha a gonosz Ravána százféle veszedelmet küldött rá, viszont Rámának százféle

jó barátja akadt, mert állatok, madarak hűségesen szolgáltak neki, hálából, hogy a rettenetes Tarikától megszabadította őket.

Nem boldogult hát Ravána sokáig. De azért nem tágított, hanem megátalkodottan törekedett céljára. Nem boldogult erővel, hát megpróbálta álnok fortélyal.

Egy napon, amint Ráma, Zita és Luxmána a házikójok előtt üldögéltek a tisztaság szélén, gyönyörű kis őzike jelent meg. Oda bámult Zita felé, aztán vígan játszadozott, kecsesen ugrándozott, míg nem Zita fölkiáltott:

— Jaj de szeretném ezt a gyönyörű őzike!

— Jól van kedvesem, elfogom számodra elevenen, mondá Ráma. Olyan fiatal kis jószág, hogy hamar utól érem. Te, Luxmána testvérem, maradj itt és jól vigyázz mindenre! El ne mozdulj Zita mellől, amíg vissza nem tértem.

Amint Ráma megmozdult, az őzike gyorsan besurrant a sűrűbe. Ráma utána. De utól érni sehogy sem tudta, pedig már messze elkerült a házikótól.

Ott a háznál pedig Zita és Luxmána egyszerre csak fájdalmas kiáltást hallottak. Semmi kétség, a Ráma hangja szól:

— Jaj! Zita! Ó, Luxmána! Gyorsan! Segítség!

Megrémült a gyöngéd, félénk Zita.

— Hallo! Luxmána? Ez a Ráma hangja! Valami nagy veszedelem érte!

Hallotta Luxmána is, de nem mozdult.

— Nem a Ráma szokása, hogy így jajgasson, mondá.

De az aggódó Zita csak sürgette, hogy nézzen utána, ne hagyja veszedelemben a testvérét. Luxmána tehát nagy kelleetlenül megindult. Ment, ment nagy darabon s végre ugyan-csak megörült, mikor látta, hogy Ráma sértetlenül, bár kissé boszusan jön szembe.

— Nem tudtam utól érni azt a haszontalan kis őzike! egyszerre csak eltűnt, mondá.

— És nem volt semmi bajod? kérdé Luxmána.

Aztán elmondta, miért indult utána.

— Rosszat sejtek, szólt Ráma. Siessünk haza!

Siethettek már!

Alig hogy Luxmána távozott, egyszerre csak, honnan, honnan nem? — egy öreg ember termett ott a magára maradt Zita előtt és sajnálkozó részvétellel szólt:

— Ó, ó! Hát ilyen kunyhóban, ilyen nyomorúságban él Zita, a hatalmas király leánya? Jőjj velem, szépséges szép királyleány, véget vetek nyomorúságodnak, fényben, pompában fogsz újra élni, amint az meg is illet téged.

De a hűséges Zita még csak szóba sem akart vele állni, hiába beszélt az idegen újra meg újra még szebb mézes-mázos szavakkal. Végre ijesztő hangon rá mordult az idegen!

— No, ha nem jössz szép szóra, hát viszlek erővel!

Megrázkodott s az öreg ember helyett elő tünt a rettenetes Ravána, az ő szörnyeteg fejével, tizenkét kezével, denevér-szárnyaival. Megkapta a félholtra rémült Zitát és fölrepült vele magasra a levegőbe, aztán el, szél-gyorsasággal, messzire.

Mikor Zita kissé fölocsudott, kétségbe esetten kiáltozott segítségért, de a gonosz Ravána gúnyosan kaczagott.

— Kiabálhatsz már! Fönn vagyunk a levegőben, ide nem jöhet utánad a te hős Ráma urad, más pedig senki sem segíthet itt rajtad.

Mégis akadt, aki segíteni próbált. Egy hatalmas keselyű repült fönn magasan s meglátta a gonoszok királyát.

— Ohó, Ravána! Látlak én, Dsatájusz, a keselyű királya! Az igaz szívű hősnek, Rámának hitvesét raboltad el. De azt én nem engedhetem!

Bátran neki támadt a gonosznak, de hajh!... nem birhatott vele. Ravána az ő tizenkét karjából kettővel erősen fogta zsákmányát, a többivel pedig szörnyű csapásokat mért a bátor keselyű-királyra. Ez csőrével, karmaival, szárnyaival keményen csapkodott a gonoszra, de nem birhatott vele: Ravána kitepte a tollait, fölhasította a mellét s a szegény Dsatájusz végre is félholtan zuhant le a magasból.

Ravána diadalmasan repült odább. Szegény Zita kétségbe esetten sóhajtozott és csak azon törte a fejét, hogy valamiképen nyomot hagyhasson, valami jelt adhasson, amelyből Ráma megtudhatná, merre vitte

öt a rette
kitalálni,
magáról
czát, és
ledobta a

— Tal
valamikor

Az éke
ahol egy
Ezek föl
képet a
a magasb
zsákmány
lalt egyil

— Né
netes ell

— Lá
megint v

tött vala

— Ki
Sagriva!

és elvesz

— Tu
zük azo
még utb

Hogy
nem sok

Ráma
zikójokb

gatták,
ték távo

nyom né
Elbus

— G
Ó, miér
oka a b

— Si

Jét akar
már nem

hanem

— Ig
indulju

— J
nyomra

sem, mi
baditon

Megi
ladtak

öt a rettenetes Ravána. Egyebet nem tudott kitalálni, mint azt, hogy sorra lekapcsolta magáról ékszerait: karpereceit, nyaklánczát, és más mindenféle drágaságait s ledobta a földre.

— Talán megtalálja valaki és találkozik valamikor Rámával.

Az ékességek pedig éppen oda hullottak, ahol egy csapat medve-szörös majom pihent. Ezek fölszedték a drágaságokat (Lásd a képet a 329. lapon.) és csodálkozva néztek a magasba. Megpillantották Ravánát, amint zsákmányával Dél felé röpi. És megszólalt egyikük:

— Nézd Sagriva, ó nézd! A mi rettenetes ellenségünk repül ott, vizz valakit!

— Látom, jó Hanumán! Bizonyosan megint veszedelembe és szomorúságba döntött valakit. Valjon ki az, akit elrabolt?

— Ki tudja? Tőlem hiába kérded, ó Sagriva! Elveszett a bűvös gyűrűm, tudod; és elveszett vele a bűvös tudományom!

— Tudom, jó Hanumán, tudom! Orizük azonban meg ez ékességeket, talán még utba igazítanak valamikor valakit.

Hogy ki volt Sagriva és Hanumán — nem sokára megtudjuk.

Ráma és Luxmána vissza érkeztek házikójokba, és... nem találták ott Zitát. Hivogatták, nem felelt. Keresték közel, keresték távolabb a ház körül... hiába. Eltűnt nyom nélkül.

Elbusult, elkeseredett a jó Luxmána.

— Gonosz ármány fogott ki rajtunk! Ó, miért is mozdultam innen! Én vagyok oka a bajnak!

— Siránkozás nem segít, szólt Ráma. Jót akartál, kedves testvérem, tudom. Most már nem az a dolgunk, hogy buslakodjunk, hanem hogy meginduljunk és keressük.

— Igen, de hol? Azt sem tudjuk, merre induljunk, ki ragadta el Zitát?

— Járunk, kelünk, kutatunk, amig nyomra akadunk. Addig nem lesz pihenésem, mig meg nem találom, ki nem szabadítom hűségese szép hitvesemet.

Megindultak, mentek. Még nem is haladtak nagyon messzire, mikor azt látták,

hogy egy csapat fekete holló dühösen támad, vagdos egy nagy madarat, mely vérezve hever a földön.

— Ez nem természetes, itt gonoszság lappang, szólt Ráma. Segítsünk a szegény sebesültön!

Néhány nyilat röpitettek a holló seregbe, melyből le is hullottak többen. Ekkor az egész dühös holló-had a két támadónak rontott, hogy kivájjja ezeknek a szemét. Ráma azonban nem is a kardjával, hanem nagy doronggal, melyet hamarosan tört egy fáról, villám-gyorsan csapkodott közéjük, Luxmána hasonlóképen, úgy hogy csakhamar fekete lett a föld a levert hollóktól. A maradék aztán megrettenve röpi el.

Ráma a vérző nagy madárhoz sietett. Hatalmas keselyű volt ez s mindjárt meg is szólalt:

— Hála a jószágodért hős Ráma! A gonosz Ravána küldte rám a szolgálait, hogy megöljenek, mielőtt neked hirt adhatnék Zitáról.

— Zitáról? Ó szólj, mit tudsz róla?

— Ravána rabolta el. Utját akartam állni, de hajh!... nem bírtam vele, sebesültem zuhantam le, most pedig gonosz szolgálai megölték volna, ha te meg nem segítsz. Ha Zitát keresed, Dél felé vándorolj, arra repült vele. Többet, sajnos, nem tudok.

— Ezt is köszönöm, már ez is egy kis nyom, felelé Ráma.

Kimosta, bekötözte a keselyű sebeit, sűrű árnyas helyre fektette jó pihenő helyre, aztán odább vándorolt testvérel.

Ezalatt Ravána a zsákmányával már haza ért a palotájába, mely messze benn a tenger közepén Lanka szigetén állott. Itt választást engedett Zitának: ha lemond Rámáról és fölesküszik a Ravána hivei sorába, akkor feleségül veszi, királynéja lesz a gonosz ördögi fajnak, hatalmas mindenek fölött; de ha ezt vissza utasítja, ha hű marad Rámához, akkor örökös rabság és szenvedés lesz a sorsa, Rámához pedig soha sem kerül többé vissza.

— Inkább lennék örökös rab, hogy sem méltatlan legyek a nemes és igaz szívű

hős Rámához, felelé Zita büszke elszánt-sággal. De nem leszek örökös rabod, gonosz Ravána! Ismerem Rámát, el fog ő jönni, hogy megszabadítson.

Ravána gunyosan kaczagott.

— Ha örökké-valóságig terjedne Rámának az élete, még sem tudhatná meg még csak azt sem, hol vagy. És ha csoda-képen megtudná, ide mégsem jöhetne el, mert elnyelné a sárkányom, mely ezt a szigetet őrzi.

Ez alatt Ráma és Luxmána éjjel-nappal kutatva, fürkészve vándoroltak Dél felé. Napok, hetek multak, de ujnomyra csak nem találtak. Egy napon azonban, amint fáradtan pihentek egy erdő szélén, Luxmána csodálkozva szólt:

— Nézd, Ráma, milyen különös! Amott néhány majom heverész, és csillogó arany ékszer van kezükön-lábukon.

Látta Ráma is. Oda sietett, hogy közelebbről nézze meg s a majmok nem futottak el. Sőt egyikök megszólalt:

— Ez ékességeket bámulod, jeles vitéz? Ismered talán?

— Hogy ismerem-é? Az én eltűnt hitvesem ékszerai! Hogy került ez hozzátok? És kik vagytok ti?

— Társaid a balsorsban, jeles vitéz. Mert ha ez ékességek a hitvesedéi voltak, akkor te is a Ravána üldözöttje vagy, mint jó magunk. A magasból hulltak le ez ékszerek és láttuk, amint Ravána tova röpi elrabolt hitvessedel.

— Ó! És hova röpi vele?

— Hogy tudhassuk azt mi? Igen, ha újra trónusomon ülnek és im ez a hűséges hívem, jó Hanumán, ismét elő vehetné büvös gyűrűjét, akkor talán megtudhatnánk valamit. Mert tudd meg, hogy én Sagrina vagyok, még nem nagyon rég a vitéz vanár-nép királya. De egy irigy atyámfia, Báli, koronámra vágyott és hogy elnyerhesse, beállt a gonosz Ravána hívének. Czélt is ért és minket Ravána segélyével e csuf alakban az erdők vadonába üzött. S itt fogunk bolyongni örökké, mert csak úgy törne meg a varázslat, ha valaki legyőzné Bálit,

az pedig lehetetlen, mert Ravána csodaerőt adott neki.

— De nem olyat, hogy én féljek tőle! szólt Ráma. Jőjj, szegény Sagrina, vissza ültetlek én a trónusodra.

Megindultak együtt, el is jutottak a vanar nép fővárosa közelébe. Innen Ráma beizent Bálinak, hogy pusztuljon a trónról, vagy ha nem, hát álljon ki páros viadalra.

Jött is Báli rögtön, mint a förgeteg s már messziről óriási dárdát hajított Ráma felé. Jól czélezott, de Ráma röptiben elkapta a dárdát és vissza dobta, még pedig úgy, hogy átfurta a Báli balkarját. De ez nem félemlítette-e meg az óriási termetű Bálit. Kirántotta sebéből a dárdát, eldobta és karddal rontott Rámának. Rettenetes viadal következett, de nem tartott sokáig, mert Ráma oly szörnyű csapásokat mért Bálira, hogy ez csak-hamar haldokolva terült el a földön.

— Győztél, vitéz, mondá elhaló hangon. Te nem lehetsz más, csak a győzhetetlen Ráma. S mert legyőztél, én most már a te szolgád volnék: de meg fogok halni. Nagy bünyömtől megtisztulnék, ha máglyán tűzzel égetnél el. S ha ezt a vég-tisztességet megadnád nekem, nem bánád meg!

Ráma meghallgatta a haldokló kerelmét, máglyát rakott, rátette a halottat és tüzet gyujtott. A holt Báli hamuvá égett, de a füstben egyszerre csak elő tünt újra az alakja (Lásd a képet a czimlapon), és így szólt:

— Zitát keresed, ó Ráma! Mivel nekem, a legyőzött gonosznak, tűzben megtisztulni engedted, meghálálom jószágodat. A szépséges jó Zita ott van a Ravána palotájában, messze a tengerben, Lanka szigetén. Ott keresd, ott megtalálod.

Ezzel a füst eloszlott, az alak eltűnt.

Ráma és Luxmána még javában álmélkodtak a tüneményen, mikor a város felől nagy öröm-ujongás hallatszott. Jött az egész nép, boldogan hogy megszabadult a gonosz Bálitól; diadalmasan kísérték be palotájába a jó Sagriva királyt, aki hű társaival együtt abban a pillanatban vissza

nyerte ré-
elégett.

Nagy
ott ült a
tisztos ös-

— Bü-
láltam re-

— La-
szólt Rá-
lehet od-
— M-
De egy-
Ravána
van fe-

nyerte régi alakját, amint Bali a máglyán elégett.

Nagy lakomát csaptak s a hős Ráma ott ült a király jobbán, mikor belépett a tisztas ősz Hanumán és örvendezve szólt:

— Bűvös gyűrűmet hiba nélkül megtaláltam rejtekében, most már ismét szolgál-

latodra készen állok, felséges királyom, ha talán valami kívánságod van.

— Hogy ne volna? mondá Sagriva élénken. A hős Ráma vissza segített trónusomra; most nekünk addig ne legyen nyugodalmunk, amíg ő meg nem találja a szépséges Zita hercegnét, kit Ravánna elrabolt!

... A RAB ZITA BUSLAKODOTT. (Lásd a 334. lapon.)

— Lanka szigetén van, azt már tudom, szólt Ráma. De hol van az a sziget és hogy lehet oda eljutni?

— Meg fogom tudni, felelt Hanumán. De egyébről is kell gondoskodni. Mihelyt Ravána megtudja, hogy bűvő-helye föl van fedezve és a hős Ráma közeledik,

azonnal odább illan prédájával s akkor bizony akár a világ végeig is kergetőzhetünk.

— Igaz! szólt Ráma aggódva. S ez ellen semmit sem tehetünk?

— Megpróbáljuk, biztatá Hanumán. Csak adj egy jókora fürtöt a hajadból, hős Ráma!

Nem értette Ráma, mire való ez, de megtette. Hanumán távozott és estére már hozott hírt, pontosan megmondva: hol van Lanka szigete, merre köll oda menni.

Meg is indultak azonnal s hosszú vándorlás után eljutottak a tenger partjára. De még csak készülődtek, hogy tengerre szálljanak, mikor egy rettenetes sárkány bukkant föl a vízből és bömbölve kiáltá:

— Jaj nektek, ha itt átkelni próbálnátok! Aki a partról lelép, azt elnyelem mint a legyet.

— Tudom barátoescám, tudom, felelt Hanumán. Pedig mégis meg akarjuk próbálni. Legelőször is ezt a galambot akarom Lanka szigetére röpiteni, hogy hírt vigyen Zita hercegnének.

— Csak röpítsd! bögte a sárkány. Oda ugyan senki és semmi sem jut el.

— Hát ha mégis?

— Nem jut el, ha mondom! Hisz amely pillanatban átjutna valaki, nekem végem volna.

— No, hát készülj a végedre, mert im röpül a galamb.

Hanumán felröpitette a galambot. Ez magasan szállt föl, de a sárkány hamar utól érte, elejébe került, kitértette rettenetes száját és bekapta. De azt nem látta, hogy a galamb abban a pillanatban, mikor bekapta, kicsi darázs-szá változott. A sárkány semmit sem érzett a szájában, amit lenyelhetett volna, de igenis nyomban érzett szörnyü fájdalmat a nyelvében, melybe a darázs bele eresztette a fulánkját. Nagy bömbölésre nyitotta ki száját a sárkány s ekkor a kicsi darázs kiillant, el is röpült. Zugására figyelmes lett a sárkány, ijedten nézgetett jobbra, balra, hogy mi az? Ez alatt pedig a darázs oly messzire röpült, hogy látni sem lehetett. A sárkány tombolva forgolódott ide-oda s egyszerre csak elbődült:

— Végem van!... Eljutott a szigetre!

És élettelenül bukott a tengerbe, ahol végkép elmerült.

— Most már indulhatunk, szólt Hanumán.

A kis darázs pedig, amint a szigetre ért, megint átváltozott, még pedig macskává. csuszva-mászva bujkált a bokrok közt; nem láthatták meg a gonosz Ravána legszembesebb szolgálói sem. Be is jutott a palota kertjébe és fáról-fára kuszva, eljutott oda, ahol a rab Zita, mérges boszorkányoktól őrizve buslakodott. (Lásd a képet a 333. lapon.)

— Meg ne ijedj, szépséges Zita! Rámától hozok hírt, már közeledik megszabadtásodra. De hogy az álnok Ravána odább ne ragadhasson, fogd e haj-fürtöt, szedd szét egyes szárait, kösd egymás végibe és amikor így hosszú szálat nyertél, a két végét ismét kösd össze, aztán fektesd a szálat körbe a földre, állj a körbe és ki ne mozdulj, bármit tegyen Ravána!

A macska földre ejtette a hajfürtöt, aztán eltűnt.

Nem nagy idő múltán rémülten futottak minden oldalról Ravanához a szolgálói.

— Jaj jaj, veszedelem szakadt ránk! Jön Ráma, a győzhetetlen hős! Megpróbáltuk, hogy szembe szálljunk, de elgázol mindent, mindenkit! Csak te vivhatsz meg vele!

Hinni sem akarta Ravána eleinte, de mihamar maga is látta a gyorsan közeledő hőst. Szörnyü haraggal indult meg ellene, de mindjárt meg is állt.

— Hát ha nem bírok vele? Jobb lesz, ha ravaszul kifogok rajta. Odább szököm Zitával. Az lesz neki legkeserveesebb, ha meggyőződik, hogy hiába jött.

Vissza fordult. Zitához sietett, meg akarta ragadni, de... nem tudott hozzá férni. Tombolt és toporzékolt.

— Mi ez? Hogy került e büv-kör ide? Élő ellenségem fürtjeiből gát, melyen át nem léphetek! Jöjj ki rögtön!

De nem mozdult Zita. A dühös gonosz király tajtékozva próbálgatta minden oldalról, addig-addig, míg egyszerre csak ott termett Ráma.

— Most védj magad gonoszok fejedelme! Végső órád elérkezett!

Megkezdődött a szörnyü harc, de nem tartott sokáig. A hős Ráma hatalmas kardja

sziven
terült
együtt
lottak
kánya
és bir

Uj
ő hős
Ráma
megse
ármár
került
testvé

dák;
haza,
helyél
nyája

Ek
jai. M
jóság
dogan

amell
az mi
hogy

Az
ezt a
gozta

No
szekn
varáz
apa v
kicsit

Szi
lan k
tott

szóda
a árt
facsá
nedve
nyek,
és a
fűzve

szíven érte a gonoszt és Ravána élettelenül terült el. És ebben a pillanatban vele együtt megsemmisültek, mint pára szétfeszlöttak összes gonosz szolgálói, manói, boszorkányai, megsemmisült egész ördögi fajzata és birodalma.

Ujongva borult a megszabadult Zita az ő hős ura keblére. Aztán diadalmasan indult Ráma haza-felé, bizakodva, hogy Ravána megsemmisülésével meg fognak szünni az ármányok is, melyek miatt száműzetésbe került. Nem is csalódott. Otthon maradt testvérei fényes küldöttséggel jöttek eléje.

— Ármány okozta száműzetésedet, mondták; de már kiderült a gonoszság. Jőjj haza, hős testvérünk, ülj elhunyt atyánk helyébe a trónusra, légy királyunk, mindnyájan hívséges hived vagyunk.

Ekképen véget értek a hős Ráma kalandjai. Mint király dicsőségesen uralkodott és a jóságos szép Zita királynéval együtt boldogan éltek sokáig.

A VIRÁGZÓ SPONGYA.

KI HALLOTTA már azt, hogy a spongya kihajtszon, kiviruljon? Az a spongya, amellyel mosakodni szoktunk. Hiszen ázik az minden nap vízben, de csak az lesz belőle, hogy végre is szétmállik, elrongyollódik.

Az már csak igazi bűvész, varázsló, aki ezt a rugalmas, bőr-szerű anyagot kiviragoztatja.

No's, felesaphattok akár ti is ilyen bűvészeknek s nagyon érdekes szoba-dísz is varázsolhattok elő. Szükséges azonban, hogy apa vagy a patikárius bácsi segítsen egy kicsit.

Szükséges tudni illik egy különben ártatlan kevert folyadék: vízben együvé olvasztott konyha-só, kettős szénsavas méz és szóda. Ebbe a folyadékba jól bele kell ártogatni a spongyát, de aztán ki is facsarni, hogy csak félig-meddig maradjon nedves. Most már a likacsokat apró növények, fű-fajták magvaival dugdossuk meg és az így tele ültetett spongyát zsinórra fűzve világos helyre akasztjuk és gondunk

van rá, hogy a spongyát, mihelyt száradni kezd, meg-megnedvesítjük.

Néhány nap mulva a likacsokból minden felől elő bujnak a csirák, melyek aztán gyorsan fejlődnek és pár nap mulva a spongya helyett már csak egy nagy zöld gömb látszik. A növénykéek vígan nőnek tovább, szárba szökkennek bimbót hajtanak, ki is virítanak és a gömb olybá tűnik fel, mint ha egyetlen egy csodálatos növény volna.

Aki nem tudja hogyan termett, ki sem találja egy-könnyen, miféle csoda-növény az, mely cserép nélkül, föld nélkül, zsinóron függve nő és virít a levegőben.

Ha valamelyőtök megpróbálja és sikerül neki, meg is írja nekem, ugy-e?

Rejtett név.

<i>Károly</i>	<i>Akos</i>
<i>Frigyes</i>	<i>Ernö</i>
<i>Elek</i>	<i>Nándor</i>
<i>Cecilia</i>	<i>Radó</i>
<i>Dénes</i>	<i>Elemér</i>

Ha e neveket megfelelő sor-rendben írjátok egymás alá, a kezdő-betűk össze olvasásából hazánk egy nagy férjának nevét kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mese-könyv“.

Válogatott mesék a *Grimm testvérek* gyűjteményéből, számos fa-metszetű ábrával, díszes angol vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 19-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

A fősvény kétszer költ.

Helyesen fejtették meg: Czákó Miklós, Brust Ilonka, Vidor Ilona, Furman Lili, Lengyel Margit és Kálmán, Haksch Mariska, Kaminsky Irén és László, Galgóczy Irénke, Némedy Mariska és Annuska, Goldstücker Teri, Ybl Márta, Boros Ilona, Dóra Jenő, Sziráky Margit, Fleischman testvérek, Sélley Lili, Zalka Erzsike, Láner Nellyke, Görgey Ida és Elly, Lakner Margit, Boros Emmike, Hám Lajos és Ernő, Izsák Erzi és Zsiga, Návay Pál, Latinovits Tibor, Salamon Laura, Lehoczky Agáta, Csenkey Károly, Herczeg Ilona, Hirsch testvérek, Starzsinszky Ferencz és István, Kalmár Ró-

Nem értette Ráma, mire való ez, de megtette. Hanumán távozott és estére már hozott hirt, pontosan megmondva: hol van Lanka szigete, merre köll oda menni.

Meg is indultak azonnal s hosszú vándorlás után eljutottak a tenger partjára. De még csak készülődtek, hogy tengerre szálljanak, mikor egy rettenetes sárkány bukkant föl a vízből és bömbölve kiáltá:

— Jaj nektek, ha itt átkelni próbálnátok! Aki a partról lelép, azt elnyelem mint a legyet.

— Tudom barátocskám, tudom, felelt Hanumán. Pedig mégis meg akarjuk próbálni. Legelőször is ezt a galambot akarom Lanka szigetére röpíteni, hogy hirt vigyen Zita hercegnének.

— Csak röpítsd! bögte a sárkány. Oda ugyan senki és semmi sem jut el.

— Hát ha mégis?

— Nem jut el, ha mondom! Hisz amely pillanatban átjutna valaki, nekem végem volna.

— No, hát készülj a végedre, mert im röpül a galamb.

Hanumán felröpitette a galambot. Ez magasan szállt föl, de a sárkány hamar utól érte, elejébe került, kitátotta rettenetes száját és bekapta. De azt nem látta, hogy a galamb abban a pillanatban, mikor bekapta, kicsi darázsza változott. A sárkány semmit sem érzett a szájában, amit lenyelhetett volna, de igenis nyomban érzett szörnyü fájdalmat a nyelvében, melybe a darázs bele eresztette a fulánkját. Nagy bömbölésre nyitotta ki száját a sárkány s ekkor a kicsi darázs kiillant, el is röpült. Zugására figyelmessé lett a sárkány, ijedten nézegetett jobbra, balra, hogy mi az? Ez alatt pedig a darázs oly messzire röpült, hogy látni sem lehetett. A sárkány tombolva forgolódott ide-oda s egyszerre csak elbődült:

— Végem van!... Eljutott a szigetre!

És élettelenül bukott a tengerbe, ahol végkép elmerült.

— Most már indulhatunk, szolt Hanumán.

A kis darázs pedig, amint a szigetre ért, megint átváltozott, még pedig macskává, csuszva-mászva bujkált a bokrok közt; nem láthatták meg a gonosz Ravána legszemesebb szolgálói sem. Be is jutott a palota kertjébe és fáról-fára kuszva, eljutott oda, ahol a rab Zita, mérges boszorkányoktól őrizve buslakodott. (Lásd a képet a 333. lapon.)

— Meg ne ijedj, szépséges Zita! Rámától hozok hirt, már közeledik megszabadításodra. De hogy az álnok Ravána odább ne ragadhasson, fogd e hajfürtöt, szedd szét egyes szálait, kösd egymás végibe és amikor így hosszú szálát nyertél, a két végét ismét kösd össze, aztán fektesd a szálát körbe a földre, állj a körbe és ki ne mozdulj, bármit tegyen Ravána!

A macska földre ejtette a hajfürtöt, aztán eltűnt.

Nem nagy idő multán rémülten futottak minden oldalról Ravanához a szolgálói.

— Jaj jaj, veszedelem szakadt ránk! Jön Ráma, a győzhetetlen hős! Megpróbáltuk, hogy szembe szálljunk, de elgázol mindent, mindenkit! Csak te vívatsz meg vele!

Hinni sem akarta Ravána eleinte, de mihamar maga is látta a gyorsan közeledő hőst. Szörnyü haraggal indult meg ellene, de mindjárt meg is állt.

— Hát ha nem bírok vele? Jobb lesz, ha ravaszul kifogok rajta. Odább szököm Zitával. Az lesz neki legkeservesebb, ha meggyőződik, hogy hiába jött.

Vissza fordult. Zitához sietett, meg akarta ragadni, de... nem tudott hozzá férni. Tombolt és toporzékolt.

— Mi ez? Hogy került e büv-kör ide? Élő ellenségem fürtjeiből gát, melyen át nem léphetek! Jöjj ki rögtön!

De nem mozdult Zita. A dühös gonosz király tajtékozva próbálgatta minden oldalról, addig-addig, míg egyszerre csak ott termett Ráma.

— Most védd magad gonoszok fejedelmé! Végső órád elérkezett!

Megkezdődött a szörnyü harc, de nem tartott sokáig. A hős Ráma hatalmas kardja

szíven érte a gonoszt és Ravána élettelenül terült el. És ebben a pillanatban vele együtt megsemmisültek, mint pára szétfolyottak összes gonosz szolgálói, manói, boszorkányai, megsemmisült egész ördögi fajzata és birodalma.

Ujongva borult a megszabadult Zita az ő hős ura keblére. Aztán diadalmasan indult Ráma haza-felé, bizakodva, hogy Ravána megsemmisülésével meg fognak szünni az ármányok is, melyek miatt száműzetésbe került. Nem is csalódott. Otthon maradt testvérei fényes küldöttséggel jöttek eléje.

— Ármány okozta száműzetésedet, mondák; de már kiderült a gonoszság. Jöjj haza, hős testvérünk, ülj elhunyt atyánk helyébe a trónusra, légy királyunk, mindnyájan hívséges hivedid vagyunk.

Ekképen véget értek a hős Ráma kalandjai. Mint király dicsőségesen uralkodott és a jószágos szép Zita királynéval együtt boldogan éltek sokáig.

A VIRÁGZÓ SPONGYA.

KI HALLOTTA már azt, hogy a spongya kihajtsón, kiviruljon? Az a spongya, amellyel mosakodni szoktunk. Hiszen ázik az minden nap vízben, de csak az lesz belőle, hogy végre is szétmállik, elrongyollódik.

Az már csak igazi bűvész, varázsló, aki ezt a rugalmas, bőr-szerű anyagot kiviragoztatja.

No's, felcsaphattok akár ti is ilyen bűvészeknek s nagyon érdekes szoba-dísz is varázsolhattok elő. Szükséges azonban, hogy apa vagy a patikárius bácsi segítsen egy kicsit.

Szükséges tudni illik egy különben ártatlan kevert folyadék: vízben együvé olvasztott konyha-só, kettős szénsavas méz és szóda. Ebbe a folyadékba jól bele kell rártogatni a spongyát, de aztán ki is facsarni, hogy csak félig-meddig maradjon nedves. Most már a likacsokat apró növények, fű-fajták magvaival dugdossuk meg és az így tele ültetett spongyát zsinórra fűzve világos helyre akasztjuk és gondunk

van rá, hogy a spongyát, mihelyt száradni kezd, meg-megnedvesítjük.

Néhány nap múlva a likacsokból minden felől elő bujnak a csirák, melyek aztán gyorsan fejlődnek és pár nap múlva a spongya helyett már csak egy nagy zöld gömb látszik. A növénykéek vigan nőnek tovább, szárba szökkennek bimbót hajtanak, ki is virítanak és a gömb olybá tűnik fel, mint ha egyetlen egy csodálatos növény volna.

Aki nem tudja hogyan termett, ki sem találja egy-könnyen, miféle csoda-növény az, mely cserép nélkül, föld nélkül, zsinóron függve nő és virít a levegőben.

Ha valamelyőtök megpróbálja és sikerül neki, meg is írja nekem, ugy-e?

Rejtett név.

Károly	Akos
Frigyes	Ernö
Elek	Nándor
Cecilia	Radó
Dénes	Elemér

Ha e neveket megfelelő sor-rendben írjátok egymás alá, a kezdő-betűk össze olvasásából hazánk egy nagy férfának nevét kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mese-könyv“.

Válogatott mesék a **Grimm testvérek** gyűjteményéből, számos fa-metszetű ábrával, díszes angol vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 19-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

A fősvény kétszer költ.

Helyesen fejtették meg: Czákó Miklós, Brust Ilonka, Vidor Ilona, Furman Lili, Lengyel Margit és Kálmán, Haksch Mariska, Kaminsky Irén és László, Galgóczy Irénke, Némegy Mariska és Annuska, Goldstücker Teri, Ybl Márta, Boros Ilona, Dóra Jenő, Sziráky Margit, Fleischman testvérek, Sélley Lili, Zalka Erzsike, Láner Nellyke, Görgey Ida és Elly, Lakner Margit, Boros Emmike, Hám Lajos és Ernő, Izsák Erzi és Zsiga, Návay Pál, Latinovits Tibor, Salamon Laura, Lehoczky Agáta, Csenkey Károly, Herczeg Ilona, Hirsch testvérek, Starzsinszky Ferencz és István, Kalmár Ró-

zsika, Kuzma Albert. Pollák testvérek, ifj. Somogyi Zsigmond, Török Ella, Preisach Frida, Weiss Aurél, Mérey Ágosta és Dalma, Háty Irén és Juliska, Paksy László, Kossaczky Gyula, Kiss Margitka, Reich Frigyes, Husz Miczike, Ebeczky Gabriella, Gázsó Irma és Annuska, Medreczky Istvánka, Jákó Margit, Tolnai Pál, Kazy Péter, Bachrach Laczi, Steiner Miczike (Melegen kívánom, hogy eddig már talpra álltál legyen! *F. b.*), Kummerer Paula, Forster Jolánka, Hamberger Jóska, Póti Irén, Márkus János, Molnár Ferencz, Gyika Alice és Marianne, Okolicsányi Maresa, Veress Gizike, Kramer Irén, Nádosy Ella, Gutman Erzsike, Sailer Géza, Schönstein Mariska, Wurm Betty, Szondy Gyurika, Urbán Elly, Kazy Livia, Lukács Irma, ifj. Muraközy László, Péterfy Vilma, Sier Frigyes, Hollós László.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertesek lettek *Hám Lajos, és Ernő, Csurgón*, kiknek a jutalom-könyvet (*Robinson Crusoe élete és kalandjai*), átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat szín-nyomatu képpel és számos szövegrajzzal, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *„Kis Lap”* LVII. köt. 18-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Giller Zoltán, Nádosy Ella, Schönstein Mariska, Kolisch Ferencz, Péterfy Vilma, Csanády Béla.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hardegg Pista. Reményem, a »világ vége« után ott folytatjuk mindnyájan, ahol elhagytuk. Lenni lehet, hogy évek százerei vagy milliói múltával belé ütközünk valamely üstökös-csillagba, de mostanában földünk elpusztulásától nem kell tartanunk. Bölcse is mondta a te Pali őséd: hogy ha közeledik a világ vége, hát ő felmászik a nagy diófára, aztán bátorosan onnan nézi a veszedelmet. — **Wurm Betty.** Soraid örvendetes tanúságot tesznek róla, hogy, hála a jó Istennek, súlyos bajdóbból fölépültél. Ne is jusson többet eszedbe! — **Neoselultutal.** Ilyen név-aláírással vettem egy megfejtést. S mivel a neve a megfejtőnek nyilván más: vegyen magának fáradságot s írja le olvashatóan. A többi sorok is csak amugy heberhurgán vannak oda suhintva. Ilyen levelet pedig én tekintetbe nem veszek. — **Serák Margit.** Mít üzenjek neked, kis lányom, mikor nem fordulsz hozzám valamely kérdéssel vagy kéréssel? Akkor is magja legyen, mert térfecsérlő üzenetekre nem vállalkozom. De mivel már benne vagyok, hogy neked is mondjak valamit: hát azt mondom, hogy a neved *S* bőtiije mellé rajzolt lombos ág ügyes. — **N. J.** (*Kis Diák*.) Mindenek elrettentő példájára itt közlöm a maga valójában a te elbeszéléseidet,

hogy megértsék belőle olvasó társaid, milyen művekkel szoktak néha nekem és nektek kedveskedni!

Rosz gondolat.

Egy kis fiu ment a papájával az utcán és, megesörgeti zsebében a pénzt, a papája.

Eppen mikor a pénzt megesörgette elmegy mellette egy zsebmetsző.

És így gondolkozott ejnye, be jó volna aszt az embert megölni, és így szólt hozzá.

Jöjjön nagyságos ur ide ebbe a házba, egy szép tanulságos mutatóványt lehet a kis fiúnak látni, melyből tanulhat valamit.

És, az ur bement, a kis fiával. És mikor az ur bement a szobába, a zsebmetsző elővette a kést és agyon akarta szurni az urat de sirt könyörgött hogy ne bántsa a papáját.

A zsebmetsző megsajnálta a kis fiut és nem bántotta a papáját, de aszt monta neki, hogy őt esztendeig vár de tovább nem.

Eltelt öt esztendő.

Akkor agyon akarta szurni de a kis fiu megint csiránkozott, de most már nem engedte a siránkozó fiúnak.

És agyon szurta a kis fiut is meg a papáját is.

És a pénzt elrabolta tőle, még most is meg van a pénz ha el nem fogyott.

Szerkeszti egy kis

Diák.

Kérem a Tekintetes kis lap szerkesztőségét. Méltóztassék kinyomatni.

N. J.

„Nagyapó.” Majd rajzocskát csináltak mellette. — **Veress Gizike.** Kérd meg nevenben nagymamád, hogy ne csak üzenetet írjon, de levelet. — **Schönstein Mariska.** Olvasó társaid közül *sokan* ismerik a szép költeményt: de a rejtvény olvasóvalamiről szóljon, amiről *minden* olvasó-társadnak van tudomása. — „**Vidám-ország.**” (*P. T.*) De hát hogyan tanulta meg Nevető Marci a sirást? Mert a mesében fontos a következetesség. A kabátmese, egyéb fogyatkozásai mellett, sem nem vonzó, sem meglepő, minden rövidsége mellett is unalmas. Kéziratát s arczképét egy hétig őrizzük — **Kummerer Paula.** Mikor fogok rád gondolni, hogy egyszer te is nyerhess? Ezt kérdezted tőlem. Ami azt jelenti, hogy én kényem-kedvem szerint osztogatom ki a jutalom-nyereményeket. De hiszen ebben nem én határozok, hanem a szerencse! Ha egyszer a Forgó bácsi bő kucsmájából kihúzták a te nevedet: akkor a könyv neked jut. Az, aki levelet írta, nem gondolt erre? — A „**Kis Lap**” fővárosi olvasóit arra figyelmeztetem, hogy a »**Telefon Hirmondó**« november 23-án ismét rendez fölvissalással egybe kötött hangversenyt a gyermekek számára. E napon tehát esti 5 ó., akinek módjában van, a telefon kagylóját szorítsa füléhez. Igen kedves mesét, zenét fog hallani. — *Több levélről a jövő számban.*